

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐπιθεώρησις ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τῆς παιδείας ἡμετέρας.

ἜΤΟΣ Β΄.

ΑΘΗΝΑΙ, Ἰούλιος 1880.

ἌΡΙΘ. 6.

Ὁ Γιάννης καὶ ὁ Βάτραχος.

κυτυλίδιον πρὸς τὴν κυρίαν Μελετίου αὐτὴ τῇ εἶπε: «Δὲν γνωρίζεις, μικρά μου, πόσῃ εὐχαρίστησιν μοι προξενεῖς ἀποδίδουσά μοι τὸ δακτυλίδιον. Ἀλλὰ τίος εἶσαι;»

Ὅταν ἡ κυρία Μελετίου ἔμαθεν ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο πτωχότατον, ὅτι μόνον ἡ μὴτηρ της εἶχεν, ἔλαβε δεκαπέντε δραχμὰς καὶ λέγει πρὸς αὐτό:

— «Λάβε, μικρά μου, αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς τιμότητός σου.»

«—ὦ! σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ἡ μικρά· ἐγὼ ἔκαμα τὸ καθήκον μου ἀποδίδουσα τὰ δακτυλίδιον τὸ ὅποιον ἦτο ἰδικόν σας· δὲν πρέπει νὰ με ἀνταμείψετε διὰ τοῦτο.

«—Εὖγε! μικρά μου· βλέπω ὅτι εἶσαι χρηστότατον κοράσιον. Ἐπειδὴ δὲ μοι ἔκαμες σὺ αὐτὴν τὴν μεγάλην χάριν θέλω καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ κάμω μίαν· λάβε λοιπὸν τὴν αὐτὰ τὰ χρήματα!»

Τὸ κοράσιον ὑπήκουσε τότε, νύχρησθησεν τὴν κυρίαν Μελετίου καὶ ἀπῆλθε συγκεκλινημένον.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ ὑπὸ τῆς κυρίας Μελετίου ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πτωχῆς γυναίκος καὶ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ κυρία τοῦ ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὴν μικρὰν τῆς θυγατέρας.

— Πολὺ ὠραία, Ἐλένη· αὐτὴ εἶνε ἀκριβῶς ὅλη ἡ ἱστορία· δὲν ἐδοκίμασα δυσκολίαν νὰ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην σου, διότι δὲν παρῆλθε πολὺς χρόνος ἀφότου τὴν ἤκουσας. Ἐάν ὅμως μετὰ τινα ἔτη εἰζήτουν νὰ μοὶ τὴν διηγηθῆς, ἴσως δὲν θὰ τὴν ἐνθυμῆσο πλέον, πολὺ πιθανόν μάλιστα καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ νὰ τὴν ἐλησμονῶν. Τώρα ὅμως ἀφοῦ τὴν ἐπανελάβομεν οὔτε σὺ θὰ τὴν λησμονῆσῃς πλέον, οὔτε ἐγὼ. Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι, διὰ νὰ ἐνθυμώμεθα πολὺν χρόνον ὅσα εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνθυμώμεθα, πρέπει νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνομεν πολλάκις. Παραδείγματός χάριν, μετ' ὀλίγον θὰ κάμητε ἐξετάσεις, δηλαδὴ θὰ εἰπῆτε ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου ὅσα ἐμάθητε ὅλον τὸ ἔτος· ἀλλὰ δὲν τὰ ἐνθυμείσθε μολονότι τὰ εἶχτε τότε μάθει καλά· διὰ τοῦτο κάμητε τὰς ἐπαναλήψεις. Ἄν, ὅσα πράγματα μανθάνομεν, τ'

ἀφίνωμεν καὶ δὲν τ' ἀνανεώνωμεν εἰς τὴν μνήμην μας διὰ τῆς συγχῆς μελέτης καὶ ἐργασίας, αὐτὰ μᾶς διαφεύγουν· ἡ μνήμη εἶνε καθὼς ἡ πυρὰ ἡ ὅποια διὰ νὰ εἶνε πάντοτε ἀναμμένη πρέπει νὰ ῥίπτωμεν ξύλα· τὰ ξύλα δὲ εἶνε ἡ ἐπαναλήψις· ἄλλως θὰ σβύσῃ.

ΤΟ ΑΠΕΙΘΕΣ ΠΑΙΔΙΟΝ

«Μητέρα μου, εἶμαι πολὺ ἀσθενής·
Ἄχ! πῶς μοῦ κτυπᾷ ἡ καρδιά.
Καλὰ νὰ με κάμης δὲν εἶνε κανεὶς,
Νὰ τρέχω μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ;»

«Παιδί μου, μὴ κάμης φωνὴ καὶ κακὸ·
Καλὸς ἰατρός θὰ εἴλθῃ
Ἀυτὸς θὰ σοῦ δώσῃ καλὸν ἰατρικόν·
Ὁ πόνος εὐθὺς θὰ χαθῇ.»

Ἡ ἔτοχη μᾶνα τοῦ κακοῦ ῥιμλετ
Καὶ δίνει εὐχαίς καὶ φιλιά.
Δὲν θέλει ν' ἀκοῦσῃ αὐτὸ συμβουλή·
Δὲν βάζει, σὸ στόμα σταλιά.

Τὸ πάθος ἀδξάνει, προφαίνει γοργά,
Στενάζει θρηγεὶ τὸ μικρόν.
Καὶ πίνει, καὶ πίνει, ἀλλ' ἦσαν ἀργά...
Καὶ τὴν τὴν τὸ θάπτουν νεκρόν...

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

«ΠΡΩΤΟΝ ΕΓΩ!»

— Ἐλκ δά, μικρέ, δεῖξόν ὀλίγην εὐγένειαν!... ἐπειδὴ τάχα εἶσαι δυνατότερος διασκεδάσεις βασανίζων τὴν μικρὰν καὶ ταλαιπωροῦν γειτόνισσάν σου! Λέγεις: *Πρῶτον ἐγὼ!* καὶ ἀφίνεις τὸ νερόν νὰ χύνεται, ἐνῶ ἡ στάμνα σου ἐγέμισε πρὸ μιᾶς ὥρας. Ὠραία εὐγένεια! Δὲν ἔχεις λοιπὸν σκοπὸν νὰ ἀφίσῃς τὴν πτωχὴν κόρην νὰ γεμίσῃ καὶ αὐτὴ τὴν στάμναν της; Τί στάσις εἶνε αὐτὴ τὴν ὅποιαν ἔλαβες ὡσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπισθῆς κανὲν φρούριον! Τὸ κοράσιον τοῦτο εἶνε τόσο δειλὸν ὥστε δὲν τολμᾷ οὐδὲ νὰ σὲ παρακαλέσῃ· περιμένει νὰ κάμης μόνος σου διάκρισιν. Αἶ! πόσον εἶνε ἀπρεπὲς τοῦτο τὸ ὅποιον πράττεις! Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καθιστᾷ τὴν ἰσχυρὴν ὑπὸ πάντων ἐπιθυμητὴν εἶνε τὸ ὅτι δύναται ἂ ἔχων αὐτὴν νὰ βοηθῇ τοὺς ἀδυνάτους, νὰ προστατεύῃ τοὺς δειλοὺς, νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ταπεινοὺς; Ἐάν ἦσο παιδίον μὲ ἀγαθὴν καρδίαν θὰ ἐλάμβανες τὴν στάμναν τῆς δειλῆς

αὐτῆς κόρης, θὰ τὴν ἐγέμιζες πρὶν γεμίσει· νὰ τὴν φέρῃ ἐπ' ἀρκετὸν διάστημα τῆς ὁδοῦ. τὴν ἰδικὴν σου, καὶ ἀκόμη θὰ τὴν ἐβοήθῃς | Ἡμέραν τινὰ ὁ μικρὸς ἀδελφός σου ἔκλαιε

« Πρῶτον ἐγὼ ! »

ΚΑ. Αὐτοὶ ἔχουν μεγάλας αἰκίας, ἀμάξια καὶ τοὺς τιμοὺν ὄλοι.

ΘΑΛ. Τοὺς τιμοὺν μόνον διὰ τὰ πλούτη των ὅσοι συλλογίζονται ὅπως σὺ ἄκουσέ με, Κλειώ, ποῖαν ἀγαπᾷ; περισσότερον τὴν Εὐτέρπην ἢ τὴν Ἀσπασίαν;

ΚΑ. Τὴν Εὐτέρπην.

ΘΑΛ. Διὰ τί;

ΚΑ. Διότι ἡ Εὐτέρπη εἶνε καλὴ, ἐν ᾧ ἡ Ἀσπασία εἶνε κακὴ.

ΘΑΛ. Καὶ ἂν ἡ Εὐτέρπη φορέσῃ ἀσχημα φορέματα καὶ ἡ Ἀσπασία καλὰ, ποῖαν ὁ ἀγαπᾷς περισσότερον;

ΚΑ. Τὴν Εὐτέρπην καὶ πάλιν.

ΘΑΛ. Διὰ τί;

ΚΑ. Διότι ἡ Εὐτέρπη μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ, καὶ ζητεῖ πάντοτε νὰ μ' εὐχαριστῇ, ἐν ᾧ ἡ Ἀσπασία ὄλο μαλόνει.

ΘΑΛ. Καὶ ὅμως φαντάτου τὴν Ἀσπασίαν μὲ ὠραία φορέματα· τί ὠραία αἶ; αὐτὴν πρέπει νὰ ἀγαπᾷς περισσότερον ἀφ' οὗ θὰ φορῇ τόσον ὠραία φορέματα!

ΚΑ. Ναί! ἀλλὰ εἶνε καὶ τόσον κακὴ.

ΘΑΛ. Διὰ τὴν κακίαν της λοιπὸν δὲν τὴν ἀγαπᾷς; ἂν ἦτον καλὴ θὰ τὴν ἠγάπας;

ΚΑ. Ναί.

ΘΑΛ. Καὶ ἂν φοροῦσε χειρότερα φορέματα;

ΚΑ. Ναί.

ΘΑΛ. Τότε λοιπὸν δὲν ἀγαπῶμεν ἕνα ἄνθρωπον διὰ τὰ φορέματά του, ἀλλὰ ἂν ἦνε καλός. Ὁ Χρίλαος εἶνε καλός ἢ κακός.

ΚΑ. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶνε καλός.

ΘΑΛ. Τότε πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶ;

ΚΑ. Βέβαια.

ΘΑΛ. Διὰ τί;

ΚΑ. Διότι εἶνε καλός.

ΘΑΛ. Τότε λοιπὸν γνῶρισμα ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἂν φορῇ καλὰ ἢ ἀσχημα φορέματα, ἀλλὰ ἂν ἦνε καλός ἢ κακός. Τώρα ἂν εἴρῃ τὸν Χρίλαον θὰ τὸν εἴπῃς νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ἔρχεται μαζὴ μας;

ΚΑ. Ὁχι.

Θ. Δὲν θὰ καταδέξῃσαι νὰ παίξῃς μαζὴ του;

ΚΑ. Θὰ παίξω, διότι εἶνε καλός.

ΘΑΛ. Τότε ἔλα μαζὴ μου νὰ τὸν εὐρωμεν.

Αἰμυγαῖος Εἰμαρμένος.

ΣΟΥΜΑΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

«Ἰπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλο πλάσμα, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἔδωκε περισσότερα χαρίσματα;» ἔλεγεν ἡ γῆν. «Ἐγὼ δύναμαι νὰ κολυμβῶ, νὰ περιπατῶ καὶ νὰ ἵπταμαι. Ὄταν κουράζομαι περιπατῶσα μὰί μὲνε νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος!»

Ἡ ἐχιδνα ἀκούσασα τὴν γῆνα, εἶπε: «Μὴ κλυθᾷται δὲ τόσον, παρακαλῶ! Οὐδὲ νὰ τρέχῃς δύναται ὡς ὁ λαγός, οὐδὲ νὰ κολυμβᾷς ὡς ὁ δελφίν, οὐδὲ νὰ ἵπτασαι ὅπως ὁ ἀετός. Μᾶθε ἀπὸ ἐμὲ ὅτι ἡ ὑπεροχὴ δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τις ὀλίγον ἐξ ὅλων, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ εἶνε ἐξοχος εἰς ἕν.»

Αἱ Μελίσσαι

Τὰ δύο κοράσια, τὰ ὅποια βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα εἶνε θυγάτρια τοῦ κυρίου Φιλολήθους· μολονότι δὲ εἶνε ὀλίγον ζωηρὰ καὶ κλάμουν ἐνίοτε καὶ κῆμιν ἀταξίαν, κατὰ βάθος ὅμως ἔχουν καλὴν καρδίαν, διότι ἡ μήτηρ των, εὐγενὴς ψυχὴ καὶ ἀγαθὴ καρδίη, δίδει εἰς αὐτὰ καλλίστην ἀνατροφὴν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκονται εἰς τὸν μεγάλον κήπον τοῦ ἐξοχικοῦ των οἰκισκοῦ· διότι μεταβαίνοσι κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ διέρχονται τὸ θέρος των. Ἐρθασαν δὲ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου κατοικοῦσι τὸ λοιπὸν διάστημα τοῦ χρόνου· ἀλλ' εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχουσι μόνον μικρὸν καὶ στενόχωρον κηπῆριον, τὴν ὅπως ἐντὸς τοῦ μεγάλου των κήπου εὐρίσκουσι πολλὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιπατῶσι κάτω ἀπὸ τὰς πυκνὰς δενδροστοιχίας.

Μεθ' ὅλης ὁμοῦ ταύτας τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας σὰς ἔδωκα ἠξούρω ὅτι δύο ἐρωτήσεις εἶνε ἔτοιμοι ἐπάνω εἰς τὰ χεῖρά σας· πρῶτον: πῶς ὀνομάζονται τὰ μικρὰ αὐτὰ κοράσια; δεύτερον: τί εἶνε αὐτὸ ὅπερ κρατεῖ τὸ μεγαλύτερον; Ἐγὼ σὰς μαντεύω, μικραὶ μου φίλοι, καὶ θὰ σὰς τὸ εἶπω.

Ὅσον μὲν διὰ τὸ ὄνομα των κορασιῶν, τὸ μεγαλύτερον λέγεται Εὐτέρπη, τὸ δὲ μικρότερον Εὐθυμία· αὐτὸ δὲ τὸ ὅποιον κρατεῖ ἡ Εὐτέρπη εἶνε μουσικὸν τρίγωνον,

Η. ΟΙΚΟΝ.

ὅπερ, ὡς βλέπετε, κοῦσε διὰ σιδηροῦ ραβδίου.

Ἴσως ὅμως δὲν ἐννοεῖτε τὴν αἰτίαν καὶ διὰ νὰ σὰς ἀπαλλάξω καὶ ἀπὸ τρίτην ἐρώτησιν σὰς λέγω, ὅτι ἡ Εὐτέρπη ἀγαπᾷ πο-

τὴν μουσικὴν, σήμερον δὲ τῆς ἄλλου ἢ ἰδέα νὰ μιμηθῇ τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας πηγαίνουν οἱ στρατιῶται μὲ βῆμα. Αὐτὴ λοιπὸν μουσικὸς συγ-

χρόνος και στρατιώτης κτυπά το τρίγωνον και βαδίζει με βήμα, πλοσίον δ' αὐτῆς ακολουθεῖ και ἡ μικρὰ ἀδελφή της. Αἴφνης ἐστάθησαν εκπληκτοὶ και αἱ δύο, διότι ἤκουσαν ἓνα βόμβον και παρετήρησαν κάτι παράγματα, ὁμοιάζοντα με μεγάλης μυίας, να πετοῦν τριγύρω εἰς δύο κοφίνια ἀνεστραμμένα. Ἡ Εὐτέρπη ἔχει τὰς χειρὰς της ἀκόμη ὑψωμένας ἐκ τῆς εκπλήξεως, ἡ δὲ Εὐθυμία φοβηθεῖσα κρύπτεται ὀπισθεν τῆς ἀδελφῆς της!

Διατί;

Διότι αὐταὶ δὲν εἶχον ἰδεῖ εἰσέτι μελισσας, χθὲς δὲ εἰς χωρικός τοὶς εἶχε φέρει δύο κυφέλας· και τὴν νύκτα τὰς ἔθεσαν εἰς τὸν κῆπον· τὰ ἀνεστραμμένα κοφίνια λοιπὸν εἶνε αἱ κυφέλαι· και τὸν βόμβον αὐτὸν τὸν μέγαν τὸν κάμνον αἱ μέλισσαι.

Ἡ Εὐτέρπη μετενόησε, διότι ἐφοβήθη τὸσον πολὺ, και, ἰδοῦσα ὅτι ἦσαν τὸσον μικρὰ ἐκεῖνα τὰ ζώφια, ἠθέλησε να συλλάβῃ μίαν μέλισσαν.

Και ἐπροχώρησε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν κυφέλην, διὰ να μὴν τὰς τρομάξῃ, ἀλλὰ μόλις ἠπλώσε τὴν χειρὰ της τὴν ἀπέσυρεν ὀρμητικῶς, ἐκβάλλουσα ὀξείας κραυγὰς πόνου και κλαίους πολὺ. Τὴν εἶχε κεντῆσει μία μέλισσα.

— Ἄχ! μητέρα μου! ἀνέκραξε, πονεῖ πολὺ τὸ χέρι μου! ἄχ πῶς ἐπείσθηκε!... Καὶ ἔκλαιε.

Ἡ μήτηρ ἀκούσασα τὰς φωνὰς ταύτας ἔτρεξε παρευθὺς και, ἀφ' οὗ ἐξέβαλε τὸ κέντρον, ἔπλυε τὴν χεῖρα της Εὐθυμίας με ἄλλας διαλυμένον εἰς ὕδωρ και ἡσύχασαν ὀλίγον οἱ πόνοι.

— Πῶς! δὲν τὸ ἤξευρες ὅτι κεντῶν αἱ μέλισσαι, Εὐθυμία; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φιλαλίθους.

— Ὄχι, μητέρα μου· ἀν τὸ ἤξευρα, ἐπήγαινα;

— Ἐγὼ ἤξευρα ὅτι κάμνον μελί και κηρόν, ἀλλὰ δὲν τὰς ἐγνώριζα.

— Δὲν ἤξεύρεις ὅμως πῶς γίνονται αὐτά, οὔτε τῶσα ἄλλα περίεργα πράγματα διὰ τὰ ἤθη τῶν μελισσῶν.

— Εἰπέτε τα, μήτηρ, θέλομεν να τὰ μάθωμεν, ἐφώνησαν μετ' ἄλλων και αἱ δύο.

— Πρὸ ὀλίγου εἶδετε τί εἶνε ἡ κυφέλη· τὴν κατασκευάζουν συνήθως ἀπὸ λυγαριῶν· ἀλλὰ πολλοὶ σοφοὶ ἔκαμαν ὑελίνους κυφέλας και κατόρθωσαν να παρατηρήσουν πολλὰς λεπτομερείας ἀγνώστους ἕως τότε. Παρατήρησαν ὅτι αἱ μέλισσαι ἔχουν περίεργα ἤθη και ἔθιμα, ἔχουν νόμους, και κάμνον τὰς ἐργασίας των με τὴν μεγαλειότητα τάξιν.

Εἰς πᾶσαν κυφέλην ὑπάρχουν τρία εἶδη μελισσῶν· πρῶτον αἱ ἐργάτιδες· ἀναφέρονται δὲ πρῶτον αὐτάς, διότι αὐταὶ μόνον ἐργάζονται, και ἐκεῖνος ὅστις ἐργάζεται και ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν του, και εἰς τὴν κατωτάτην τάξιν τῆς κοινωνίας και ἀν εὐρίσκεται, εἶνε ἄξιος πολὺ περισσοτέρας τιμῆς παρά ὁ θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν του εὐγενῆ και μὴ καταδεχόμενος διὰ τοῦτο να ἐργασθῇ. Αἱ ἐργάτιδες εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ λαὸς· αὐταὶ ἐργάζονται διὰ τὰς ἄλλας και αὐταὶ ὑπερασπίζονται τὴν κυφέλην ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἐχθρῶν.

Δεύτερον ἔρχονται αἱ ἀρσενικαὶ μέλισσαι, αἱ ὀνομαζόμεναι *κηφῆνες*· αὐτοὶ δὲν ἔχουν κέντρον, δὲν ἐργάζονται, οὔτε τοὺς κρίνον ἄξιους να τοὶς ἐμπιστευθῶσι τὴν φύλαξιν τῆς κυφέλης, διότι αἱ μέλισσαι νομίζουν, πολὺ ὀρθῶς, ὅτι οἱ μὴ δυνάμενοι να ἐργασθῶσιν εἶνε ἀνίκανοι να ὑπερασπίσωσι τὴν πατρίδα των... δηλαδὴ τὴν κυφέλην.

Και τρίτον ἔρχεται ἡ θῆλεια, ἡ ἐπονομαζομένη *βασιλίσα*· ἥτις προτιμώτερον θὰ ἦτο να λέγεται *μήτηρ*, διότι εἶνε ἡ μήτηρ ὄλων τῶν μελισσῶν τῶν γεννωμένων ἐν τῇ κυφέλῃ. Εἰς ἐκάστην κυφέλην μία μόνη μήτηρ ὑπάρχει.

Τὴν αὐγὴν ἅμα ἐξημερώσῃ αἱ μέλισσαι τρέχουν εἰς τοὺς ἀγρούς, πετώσιν ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος και ἀπομυζῶσι τὸν χυμὸν ἐξ οὗ κατασκευάζουσι τὸ μέλι· ἀλλὰ δὲ μένουν εἰς τὴν κυφέλην και κατασκευάζουν ἀπὸ κηρὸν τὰ δοχεῖα, ἐντὸς τῶν ὁποίων αἱ εἰς τοὺς ἀγρούς τρέχουσαι ἀδελφαὶ των θέτουσι τὸ μέλι, ὅταν ἐπανέρχονται.

— Καὶ πόθεν τὸν λαμβάνουν τὸν κη-

ρόν; ἠρώτησεν ἡ Εὐτέρπη· ἀπὸ τὰ ἀνθη ἄρα γε;

— Κατ' ἀρχὰς οὕτως ἐνόμιζον, ἀλλ' ἐπειτα παρετήρησαν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸν ἴδιον των ὄργανισμὸν, ἐξερχόμενον τοῦ σώματός των· ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζουσι τὸ *μελικηρον* τὴν κοινῶς κηροπῆτταν καλουμένην, ἥτις εἶνε ἄθροισμα *κυττάρων* δηλ. μικρῶν διαμερισμάτων συγκεκολλημένων πρὸς ἄλληλα και ἐχόντων ἐξάγων σχῆμα· τὰ κύτταρα τοῦ μελικηροῦ εἶνε ἡ ἀποθήκη εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττεται ἡ τροφὴ ὄλων τῶν μελισσῶν τῆς κυφέλης. Ἀπὸ τὸν κηρὸν τοῦτον κάμνον τὰς λαμπάδας και ἄλλα πράγματα.

Πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπον ὅτι εἰς ἐκάστην κυφέλην ὑπάρχει μία βασιλίσα· αὕτη ποτὲ δὲν ἐξέρχεται· ἡ μόνη της ἐργασία εἶνε να γεννᾷ μικρὰ ὠά, τὰ ὁποῖα ἐναποθέτει εἰς ἕκαστον κύτταρον· τότε δὲ μία ἐργάτις θέτει ἐντὸς αὐτοῦ ὀλίγον μέλι ὡς προμήθειαν και ἐπειτα τὸ κλείει δι' ἐπικαλύμματος κηρίνου.

Ἀπὸ τὰ μικρὰ ταῦτα ὠά ἐξέρχονται *νύμφαι*, δηλαδὴ μικροὶ σκώληκες, αὐξάνοντες ταχέως και τρώγοντες τὸ ἐντὸς τῶν κυττάρων μέλι· ἀφ' οὗ δὲ φάγουν ἐντελῶς τὸ μέλι, τότε αἱ ἐργάτιδες ἀνοίγουν τὰ κύτταρα και τὰς ἐξάγουν. Αἱ *νύμφαι* μεταμορφοῦνται ἐπὶ τέλους εἰς μέλισσας και ἄλλαι μὲν γίνονται ἐργάτιδες, ἄλλαι *κηφῆνες* και ἄλλαι *βασιλίσσαι*.

Τότε συμβαίνει παράδοξον πρᾶγμα· ἐπειδὴ ἡ κυφέλη δὲν τὰς χωρεῖ πλέον, ἀναγκάζονται να μεταναστεύσωσι, δηλαδὴ να ὑπάγουν ἄλλοῦ, ὅπως σχηματίσωσιν ἀποικίαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μεταναστεύουν και αἱ ἀνθρωποὶ ὅταν ἡ πατρίς των δὲν δύναται να τοὺς θρέψῃ. Ἡ ἀποικία τῶν μελισσῶν λέγεται *σμήνος*.

Τὸ σμήνος ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κυφέλην, πετᾷ ἀχώριστον ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον· ἕως ὅτου τοὶς παρουσιασθῇ κυφέλη, τὴν ὁποίαν ἐπίτηδες θέτουσι πρὸ αὐτῶν και χρίουσι μάλιστα με μέλι, ὅπως τὰς πείσωσι να εἰσέλθωσιν.

Ἐκαστον σμήνος ἔχει μίαν μόνον βασιλίσα. Ἐάν δὲ ὑπάρχουν πολλαὶ βασιλίσσαι, τότε συνάπτουσι μάχην ἀναμεταξὺ των, κεντῶμενοι διὰ τῶν κέντρων των ἕως ὅτου ἀποθάνουν αἱ ἄλλαι και μείνῃ μία μόνον. Οὐδεὶς ἀναμιγνύεται εἰς τὰς μάχας των και αἱ ἐργάτιδες ἀπλούστατα ῥίπτουσι ἔξω τῆς κυφέλης τὰς νεκράς μετὰ τὴν μάχην.

Τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι, ὅταν ἔρχεται ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν μαραίνονται τὰ ἀνθη και τὸ μέλι γίνεται σπάνιον, αἱ ἐργάτιδες φονεύουν με τὰ κέντρα των τοὺς ἀδελφούς των, τοὺς *κηφῆνας*, διότι δῆθεν δὲν ἐργάζονται και τρώγουν ἔτοιμα.

— Κρίμα! ἐφώνησεν ἡ Εὐτέρπη, ἐν ᾧ εἶνε τὸσον ἐργατικά, και μὰς τὰς φέρει μάλιστα ὡς παράδειγμα ἐπιμελείας ἡ διδασκαλίσά μας, να ἦνε και τὸσον σκληραὶ; κρίμα εἰς αὐτάς!

— Αὐταὶ εἶνε ζώφια δίχως λογικὸν και ἠθικὴν· και ὅσα καλά ἡ ἀσχημα πράττουν τὰ πράττουν ὅλα ἀπὸ ἐνστικτῶν· ἀλλ' ἡμεῖς, ἡμεῖς οἱ ἀνθρωποὶ οἱ ἔχοντες συνείδησιν και ἠθικὴν δὲν πράττομεν τὰ ἴδια; ἡμεῖς οἱ ἀνθρωποὶ δὲν ἐγκαταλείπομεν πολλὰς ἐρήμους τοὺς γέροντας, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀναπήρους και ὄλους ὅσοι ἐξ ἀνάγκης πρέπει να τρώγουν ἔτοιμα, διότι δὲν δύναται να ἐργασθῶσι; . .

Τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν εἶνε λεπτότατον· προξενεῖ δὲ πολὺν πόνον, διότι εἶνε δηλητηριασμένον· ὅταν ἡ μέλισσα κεντᾷ μίαν λεπτή, δυσδιάκριτος σταγὼν δηλητηρίου χύνεται εἰς τὴν πληγὴν.

— Διὰ τοῦτο πονεῖ τὸσον πολὺ και φουσκώνει τὸ χέρι! εἶπεν ἡ μικρὰ Εὐθυμία· και πλήρης θυμοῦ λαβούσα λιθάριον τὸ ἐρριψε κατὰ τῶν κυφελῶν, φωνοῦσα:

— Βέβαια! φαρμακεραὶ θά ἦσθε ὅταν κεντᾶτε τοὺς ἀνθρώπους, ἀφ' οὗ σκοτόντε και αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἀδελφούς σας . . . σκληραὶ!

— Ἄ! μικρὰ μου, ἐάν αἰσθάνεσαι τὸσον ἀποστροφήν διὰ τὰς μέλισσας, διότι φονεύουν τοὺς ἀδελφούς των χωρὶς ὅμως να τὸ ἐννοῦν, διότι δὲν ἔχουν συνείδησιν, ποῖαν

ἀποστροφήν πρέπει νὰ αισθάνεσαι διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὅποιοι, μὲ ὄλην τὴν συνείδησιν καὶ ἠθικὴν των, σφάζουν τοὺς ἀδελφούς των ἢ θέτουν τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς φονεύουν; λέγω τοὺς ἀδελφούς των, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί· ἐάν αισθάνεσαι ἀποστροφήν δι' ἀπλὰ ζῴδια, πόσῃ ἀγανάκτησιν πρέπει νὰ αισθάνεσαι διὰ τοὺς φονεῖς καὶ τοὺς κατακτητὰς ὄλων τῶν χρόνων αἵτινες κάμνουν τόσους ἀδίκους πολέμους καὶ χύνουν τόσον αἷμα δι' ἀπλῆν τὴν μόνην ἰδιοτροπίαν; Ἄ! αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀξιοὶ νὰ λέγονται ἄνθρωποι, αὐτοὶ εἶνε θηρία.

Καὶ ἡ μήτηρ οὕτως ἐμίλησα ἦτο τόσον ὠραία ἐν τῇ συγκινήσει της, ὥστε τὰ κοράσια τὴν ἤκουον καὶ τὴν παρετήρουν μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν.

— Ἀλλὰ φθάνουν κατὰ σήμερον, εἶπε μετ' ὀλίγον· ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν· σὺ δὲ Βύθυρία ἔστο ἄλλοτε περισσότερο προσεκτικὴ καὶ ἡσυχος. ΑἰΜΥΓΑ. ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΟΙ ΣΤΑΧΥΣ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ

Ὁ μικρὸς Ξενοφῶν μετὰ τοῦ πατρὸς του περιπατοῦντες ἐφθασαν εἰς τινὰ ἀγρὸν.

— Πάτερ, ἠρώτησεν ὁ Ξενοφῶν, διατὶ μερικοὶ στάχυς γέρνουν τόσον πολὺ πρὸς τὴν γῆν, ἐνῶ ἄλλοι δὲν γέρνουν; Ἀναμφιβόλως ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶνε ὀρθοὶ· θὰ εἶνε οἱ καλλίτεροι, οἱ δὲ ἄλλοι αἵτινες γέρνουν δὲν θὰ εἶνε τόσον καλοὶ.

Ὁ πατὴρ ἀμέσως ἔκοψε δύο στάχυς καὶ δεικνύων αὐτοὺς πρὸς τὸν υἱὸν του, εἶπε:

— Παρατήρησον ἐδῶ, τέκνον μου· αὐτὸς ὁ στάχυς; ὁ ὁποῖος ἐκλινε πρὸς τὴν γῆν τοσοῦτον μετριόφρονος, ἔχει τοὺς ὠραιότερους καὶ μεγαλειότερους κόκκους· ἀπεναντίας ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγίστης ὑπερηφανείας ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του ἠνωρθωμένην κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἄλλων, εἶνε καθολοκληρίαν κενός· ἰδὲ τον οὐδὲ ἓνα κἄν κόκκον σίτου ἔχει. Οὕτω συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων: ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε χαρακτηριστικὸν τῶν ἀμαθῶν καὶ τῶν στερομένων νοῦ, ἐνῶ τούναντίον ἡ μάθησις καὶ ἡ φρόνησις κάμνουν τὸν ἄνθρωπον μετριόφρονον.

ΠΩΣ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΑΙ ΕΡΙΑΔΕΣ

Δύο παιδία ἐπέστρεφον ἀπὸ τοῦ σχολείου εἰς τὰς οἰκίας των· ἐν ᾧ δὲ ἐβάδιζον συνομιλοῦντα, λέγει τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν: « Ἦθελα νὰ εἶχα ὅλα τὰ χωράφια τοῦ κόσμου. »

— Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶχα ὅλα τὰ πρόβατα τοῦ κόσμου, εἶπε τὸ ἄλλο.

— Καὶ τί θὰ τὰ ἔκαμνες;

— Τί θὰ τὰ ἔκαμνα; θὰ τὰ ἔβασκα εἰς τὰ χωράφια.

— Ἀλλὰ τὰ χωράφια θὰ ἦσαν ἰδικά μου.

— Ἄς ἦσαν, ἐγὼ θὰ τὰ ἔβασκα.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ σὲ ἄφρινα.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἐρωτοῦσα.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνες αὐτό.

— Νὰ ἦται βέβαιος πῶς θὰ τὰ ἔκαμνα.

— Σοῦ λέγω πῶς δὲν θὰ τὸ κάμῃς.

— Σοῦ λέγω πῶς θὰ τὸ κάμω.

Καὶ ἐρυθροὶ ἐξ ὀργῆς καὶ οἱ δύο παιδὲς ἐφώρμησαν κατ' ἀλλήλων καὶ συνεπλάκησαν, ἐγρονθοκοπήθησαν, ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς, ἔγιναν ἔσεινοί. Διαβάτης δὲ τὴν σιγμὴν ἐκείνην διαβαίνων ἐκεῖθεν, ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς ἐχώρισε, φωνάζων:

— Ἐντροπή, παιδιά μου, ἐντροπή.

— Αὐτὸς πταίει, εἶπεν ὁ εἰς.

— Αὐτὸς πταίει, ἐπανέλαβεν ὁ ἄλλος.

— Αὐτὸς ἤθελε νὰ βόσκη τὰ πρόβατα τοῦ εἰς τὰ χωράφια τὰ ἑδικά μου. . .

— Αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ με ἀφήσῃ νὰ τὰ βόσκω. . .

— Ποῖα πρόβατα; ποῖα χωράφια; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ διαβάτης.

— Τὰ πρόβατα ποῦ θὰ. . . εἶχα.

— Τὰ χωράφια. . . ποῦ θὰ εἶχα.

Καὶ ἐταπεινώσαν καὶ οἱ δύο τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ εἰπωσιν.

Ἄρα γε ἡ αἰτία τοῦ διαπληκτισμοῦ τῶν δύο τούτων παιδιῶν δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀρχονται αἱ ἐριδες μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι, ὡς τὰ παιδία ταῦτα, διαπληκτίζονται καὶ γρονθοκοποῦνται καὶ ἐπὶ τέλους εὐρίσκουν ὅτι δὲν ἤξεύρουν τὸ διατὶ; Ἄν ἦσαν φρονιμώτεροι βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἔκαμνον ποτέ.

ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Ἐἶμαι βεβαία ὅτι ἐσταμάτησας εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν ἡ κυρία Διοσκουρίδου εἰς τὸν υἱὸν της, ὅταν ἐπανῆλθε φέρων τὸ ἀντικείμενον τὸ ὅποιον τὸν εἶχε στείλει ν' ἀγοράσῃ. Διατὶ δὲν ἐπιστρέφεις ταχέως ἀπὸ γνωρίζεις ὅτι ὁ καιρὸς μοι εἶνε πολὺ τιμῆς;

— Σὲ βεβαίω, μήτηρ μου, ὅτι ἐπέστρεψα κατ' εὐθείαν. Μόνον ἔξωθεν ἐνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐστάθην ὀλίγον διὰ νὰ ἴδω μερικὰ νέα πράγματα τὰ ὅποια ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὰ παράθυρα, ἀλλὰ μόλις πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἤργοπόρησα ἐκεῖ· ὄχι περισσότερο!

— Ὅχι περισσότερο; εἶπεν ἡ μήτηρ· ἀλλὰ τὰ 5 λεπτὰ γίνονται πολλά, ἐάν τὰ πολλαπλασιάσῃς.

Ὁ Τιμολέων παρετήρησε τὴν μητέρα του μετ' ἀπορίας.

— Λάβε τὰ ἀβάκιόν σου, τέκνον μου, προσέθηκεν ἡ μήτηρ, καὶ θὰ σοὶ δώσω νὰ ἐνοήσῃς τί θέλω νὰ εἰπῶ.

— Τί πρέπει νὰ γράψω, μήτηρ; ἠρώτησεν ὁ Τιμολέων, λαβὼν τὰ ἀβάκιον.

— Ἐν πρώτοις γράψον 5, καὶ εἰπέ μοι, πόσας φορές τὴν ἡμέραν χάνεις ἀνά 5 λε-

πτὰ τῆς ὥρας; Ἀπάντησόν μοι εὐσυνειδήτως.

Ὁ Τιμολέων ἔξεσε τὴν κεφαλὴν του, περιεστρέψε τὰ βλέμματα εἰς τὴν ὄροφν, διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ, καὶ ἔπειτα ἀνέκραξεν: Ἄ! ἂν εἶπω 6 φορές ἀπὸ 5 λεπτὰ, θὰ εἶνε πολλά; γίνονται 30 λεπτὰ τὴν ἡμέραν.

— Ἄς εἶναι τὸ ἔτος ἔχει 365 ἡμέρας, ἐπομένως ἡμίσεια ὦρα καθ' ἡμέραν προσθέμεναι γίνονται 182 ὦραι καὶ ἡμίσεια κατ' ἔτος, ἦτοι περισσότερο ἀπὸ 15 ἡμέρας, ἐάν υπολογίσωμεν ἐκ 12 ὥρῶν ἐκάστην ἡμέραν.

Ὁ Τιμολέων παρετήρησε τὸν ἀριθμὸν τούτον μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν περιόριζεται ἕως ἐδῶ, εἶπεν ἡ μήτηρ· ὅταν σὲ στέλλω διὰ νὰ μοὶ ἀγοράσῃς τι καὶ σὺ μένεις εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ διασκεδάξῃς τὴν περιέργειάν σου, μὲ ἀναγκάζεις νὰ χάνω καὶ ἐγὼ τὸν καιρὸν μου

περιμένουσα. Πρόσθεσον λοιπὸν καὶ τὸν χρόνον αὐτὸν εἰς τὸν λογαριασμὸν καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἓνα ὀλόκληρον μῆνα χάνομεν κατ' ἔτος εἰς μάτην.

Ἐκαμον ἀρὰ γέ ποτε τὸν υπολογισμὸν αὐτὸν καὶ οἱ μικροὶ μας συνδρομηταί;

Τι παρῆται ἡ εἰκὼν αὐτῆ;

Καὶ ποῖος θὰ διηγηθῇ καλλίτερον τὴν ἱστορίαν της πρὸς τοὺς οἰκίους της;

40
 Μὲ κεφαλὴν, μικρὸ νησί στὸ κύμα καμπαίνου,
 μὰ σὺν τῇ χάσῳ στὴν ἑστῶ πηδῶ καὶ σὺς κερφῶν.
 41
 Ἄνηξαι ἔς ἔθνος ἔνδοξον, ἔς ἕνα λαὸν μέγαλον,
 Μ' ἄν κόφῃς τὸ κεφάλι μου ἐμπρὸς σου θαύρης ἄλλον.

ΛΥΣΕΙΣ

28
 Ὅστις ἄλλου λάκκον σκάπτει
 Ἐαυτὸν πολλαίς θάπτει. Ἄλ. Κ.
 29
 Π Σ Φ
 Α Υ Ε
 Π Ο Ρ Ο Σ
 Α Ο Γ
 Ι Σ Α
 30
 Ὁ καθρέπτης
 31
 Ἡ λέξις: δέκατος.
 32
 Τὸ στοιχεῖον Κ.
 33
 Τὸ στοιχεῖον Ζ.
 34
 Ἄγω—Γῆ.—Ἀγωγή (Ἀνατροφή)

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἀξιότιμος Κύριε Διευθυντά.

Ὡς λύσεις τοῦ 22 αἰνίγματος τοῦ ἐν τῷ Δ' φυλ. τῆς «Διαπλάσεως» προταθέντος νομίζω ὅτι προσφω-
 ρωτάτα δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ αἱ δύο αὐ-
 ται: Α'. Πρὸς φιλήν ἀσθενή. Β'. Μονά-
 κριτος ὀφθαλμὸς διότι οὐδαίς ἐπιθυμῶ νὰ ἔχη
 προσηλιή του τινὰ ἀσθενή, ἀλλ' ἂν ἔτιχε νὰ τὸν
 ἔχη δὲν ἐπιθυμῶ βεβαίως νὰ τὸν χάσῃ, ὡς οὐδαίς
 ἐπίσης ἐπιθυμῶ νὰ ἔχη ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν, ἀλλ'
 ἂν ἔτιχε νὰ τὸν ἔχη ἕνα δὲν θέλει νὰ τὸν χάσῃ καὶ
 νὰ μείνῃ ἑντελής τυφλός. Ζητήσεως παρεμπροσθ-
 οῦς ἐπὶ τοῦ αἰνίγματος τοῦτον μεταξὺ πολλῶν φί-
 λων ἐνταῦθα διεστῆριξα τὴν γνώμην μου ταύτην
 μέχρι στοιχείματος μᾶς λίρας, τὸ ὅποιον καὶ ἔχα-
 σα βεβαίως: εὐθὺς ἐν τῷ φυλλάδιω Μαΐου ἀς
 λύσις προέβαλεν ἡ φάλακρά κεφαλῆ. Καὶ ὅμως
 μετ' οὗτα ταῦτα φρονῶ ὅτι τὸ αἰνίγμα τοῦτο ἐπιδέ-

χεται διαφόρους λύσεις, ἔξ ὧν καὶ αἱ ἰδικαί μου ἢ
 δὲ δημοσιεύσις τῆς παρουσίᾳ μου θὰ εἶνε ἐνδεικ-
 τικαὶ καὶ ὁρεῖς συμπεριζῆσαι τὴν γνώμην ταύτην.
 Διατελῶ μετὰ τῆς ἐξιδιαστάσεως μου πρὸς ὄμας
 ὀπολιψέως. Ἐν Μυριοπόλει, τῇ 10 Μαΐου 1880.
 Κ. Α. ΔΟΓΜΑΤΟΖΟΥΠΟΥΛΟΣ.

ΛΥΤΑΙ

Κυρίαί: Εὐγενία Κ. Καρζῆ, Λίνα Γ. Ρ. Ματιᾶ,
 Ἑλένη Α. Ἀγκωνάκη, Μαρία Πιπίτζα, Ἄννα Κ.
 Λαμπαδαρίου, Αἰτωλία Κ. Τσατσου, Ἑλένη Π.
 Ζάβαλη, Αἰμιλία Κολιοπούλου, Κροστὴ Βουτηρᾶ.
 Δικατορὶν Α. Βουλύγαρη (Σάρου), Σοφία Ν. Μι-
 νωτίου (Ζακύνθου), Βασιλικὴ Βάκουλη (Ἀδριανου-
 πόλεως), Ἑλένη Βάκουλη (Τραπεζοῦντος), Ρουμ-
 πῖνα Λιναρδάτου (Ληξουρίου).
 Κύριοι: Ἰω. Περίδης, Κ. Α. Βώκος, Α. Παρί-
 σης, Γ. καὶ Α. Χέλιμος, Ν. Α. Ἀγκωνάκης, Ο. Κ.
 Βάκουλης, Στ. Ἑμμ. Νικολοῦδης, Ν. Ἰωσήφ, Γ. Κ.
 Ἀμπαδάριος, Γ. Κ. Πάππ, Γ. Α. Ρεδιάδης, Δ. Γ.
 Καλλογερόπουλος, Κ. Π. Ζιάβαλης, Μ. Γ. Σουλτάνης,
 Α. Γ. Βασιλείου, Θ. Γ. Σκούφος, Π. Δ. Ζήκος, Χ. Χ.
 Βλαχάνης, Π. Α. Πετρίδης, Ν. Β. Παπακωνσταν-
 τίνου.
 Γ. Λουγγῆς (Πειραιῶς), Ν. Γ. Δαμιανός (Σάρου),
 Γ. Α. Σενόπουλος (Ζακύνθου), Γ. καὶ Π. Μοντε-
 σάντου, Γ. Σ. Μαρτίτης, Δ. Μασχοπούλος, Δ. Ε.
 Μοντεσάντος, Β. Α. Ζακάντης, Μ. Κ. Ζαπάντης,
 Γ. Φ. Παλλάτος, Τ. Δ. Μομφεράτης, Γ. Γ. Φιορά-
 τος, Π. Χ. Μαυρῆς, Β. Π. Μελισσινός, καὶ Α. Σ.
 Σινιζόπουλος (Ἀργυροστολίου), Γ. Ν. Κτενιάδης
 (Φοῦρων), Μ. Χρηστονίδης (Σάρου), Ἰω. Ἀντω-
 νιάδης (Ἀδριανουπόλεως), Π. Αθ. Ἰακώβου (Δυρ-
 ραχείου), Γ. Κ. Τζάβας (Γόρας), Γ. Θ. Γιαννακό-
 πουλος (Λακωνίας), Ν. Κ. Ἀναστασάτος (Ληξου-
 ρίου), Σ. Σ. Ταμπούρακης (Σάρου), Κ. Σ. Καπό-
 τζαρης (Κερκύρας), Κ. Α. Δογματιζόπουλος (Μυ-
 ριοπότου).

ΠΡΑΞΙΝΑΙ ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῷ ΜΑΣ

Ὁ Α'. Τόμος «τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν»
 ἔδετο ἀντὶ φράγκων 2.
 (Ἀποστέλλεται εἰς τοὺς ἐπαρχίαις καὶ τὸ ἑξωτερικόν
 ἰδὺν εἰς τὸ ἀντίτιμον τοῦ τόμου προστεθῶσι
 καὶ λεπτὰ 30 διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προκαταβάλλουσιν ὁμοίως ὀλοκλήρον
 τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΜΟΝΟΝ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . φράγκα 2

Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ 3

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φῶλλον ΔΩΡΕᾶΝ ἐπὶ ἑν
 ἔτος. Ἀφίεται δ' ΕΚΠΤΩΣΙΣ δραμῶν 20 ἐπὶ ταῖς 100 ἐκ τοῦ ἀντίτιμου τῶν συνδρομῶν εἰς τοὺς
 προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 10.

Αἰτήσεις μὴ συναυθευόμεναι καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου τῆς συνδρομῆς ΔΕΝ λαμβάνονται ἐπ' ὄψιν.—Μικρὰ
 ποσὰ ἀποστέλλονται καὶ εἰς γραμματόσημον.—Ἀυθεντικόν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ὁδὸς Ἑρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικαρέας, ἐν Ἀθήναις.